

ЛОЗАРСКИ ПРЕГЛЕДЪ

СПИСАНИЕ НА БЪЛГАРСКИЯ ЛОЗАРСКИ СЪЮЗЪ.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Да не отлагаме — М. М.
2. Лозарството във народостопанската политика на държавата — С. Георгиевъ.
3. Захарята и лозарството — Г. Червенковъ.
4. Нашитѣ сортове грозда и нашитѣ вина — В. П. Мариновъ.
5. Предпазване на лозитѣ отъ пролѣтнитѣ слани, споредъ L. D. — Н. Д. Петковъ.
6. За рѣзвитбата на лозата — Н. Дечевъ.
7. Съюзенъ животъ.
8. Хроника.

М. М.

Да не отлагаме

Две години българскитѣ лозари сж подъ непрестанныя огънь на спиртната и бирената индустрии. Дезорганизиранитѣ сили на лозаритѣ даваха слабъ отпоръ. Благодарение само естествено здравитѣ ни позиции, неприятелтъ не успѣ да ни нанесе унищожително поражение. Неговитѣ силни, двбре подготвени атаки, обаче, заплашватъ естественитѣ ни позиции, които сж слабо охранявани, безъ бойци и оржие. Но близостъта на смъртъта ни кара да ценимъ живота, да го обичаме и желаемъ. Последниятъ внушителенъ и дързъкъ пристѣплъ отъ страна на спиртовари и пивовари съ помощъта на специални закони и административни разпоредби да унищожатъ лозарството ни, бѣ такъвъ ударъ върху главитѣ на лозаритѣ, че ефекта отъ него се почувствува веднага. Цѣлото лозарско население е издигнало високо гласъ на протестъ. Повсемѣстни лозарски събрания се устройватъ. Образуватъ се нови дружества. Насжпи необикновено оживление всрѣдъ лозарското население. Интересътъ къмъ професионалния животъ се засилва, абонатитѣ на съюзното списание растатъ, както никога до сега. За съзнателнитѣ лозари се изяснява, че миръ между тритѣ производства: на вино, бира и спиртъ нѣма и не може да има. На скрититѣ и явни нападения отъ страна на фабрикантитѣ трѣбва да се отговори достойно. Но положението се влошава все повече. Лошото стопанско положение на страната и острата парична криза

ще задушаватъ консумацията на спиртнитѣ питиета все повече. Това ни налага да напуснемъ позициитѣ на отбрана и минемъ въ настѣпление. Нашиятъ обектъ е ясенъ — бирата трѣбва да остане едно луксозно питие и като такова да понесе тежестта, която му налага момента. Фабричния спиртъ да остане да задоволява нуждитѣ на техниката и домакинствата, като денатуриранъ.

Ний не се съмняваме, че при създадения интересъ и оживление всрѣдъ лозарскитѣ срѣди, ще осуетимъ и този пътъ жестокитѣ домогвания на фабрикантитѣ да ни отнематъ залъка отъ устата. Но да внимаваме! Преживѣваме моментъ на професионаленъ подемъ всрѣдъ лозарското население. Нека го използваме и организираме това население. Борбата ни ще става все по тежка, по жестока и по сждбоносна. Да организираме силитѣ си, да ги дисциплинираме и подготвимъ за продължителна и настойчива борба. Началото ни дава да вѣрваме на голѣми успѣхи. Нека работимъ и ги постигнемъ. Всичко дейно и будно всрѣдъ лозарското съсловие трѣбва да даде своята дань. Всички дни удобни за събрания и беседи съ лозарското население, трѣбва да се използватъ. Да се направятъ повсемѣстни събрания, да се издига професионалното съзнание на лозаритѣ да се записватъ абонати за списанието, да се основаватъ нови лозарски дружества

Желѣзото се кове, до като е горещо. Да го ковемъ! Нека излѣзатъ майсторитѣ напредъ и изковатъ своята, на семейството си и на шестстотинхилядното лозарско население сждба!

Симеонъ Георгиевъ — студентъ кооп, школа.

Лозарството въ народостопанската политика на държавата.

Следвайки своитѣ чисто фискални интереси, държавата не може да не взима подъ съображение влиянието, което указватъ върху разнитѣ отрасли народното стопанство вида и начина на разпредѣление данъчнитѣ тяжести въ различнитѣ имъ форми. Държавата трѣбва да подпомага

тѣзи клонове на общото стопанство, които сж свързани съ съществуването на по-значителна частъ отъ населението, често пжти въ ущърбъ на други стопански елементи, които поради своето маловажно значение могатъ да бждатъ оставяни на по-задень планъ. Така че между два стопански фактори, които се взаимоизключватъ, които по естеството си се конкуриратъ единъ други, при които успѣха на единия може да се гради само върху неуспѣха на другия, държавата трѣбва да избере единия, по важния за народното стопанство. И при най-добро желание тя не ще може да създаде просперитета и за двата, особено когато живота е излѣзълъ изъ нормалния си пжтъ, както е днесъ.

При наличността на такива обстоятелства на върховното управление на страната остава задачата да направи една правилна преценка на тѣзи стопански явления, които сж въ естественъ антагонизъмъ помежду си и като опредѣли, кое има по-голѣмъ дѣлъ въ общестопанското заздравяване или въ общестопанския напредѣкъ, да вземе него подъ свое покровителство. Често, поради сложността на економическите явления, това е много трудно, но много често управляющитѣ фактори биватъ забърквани въ преценката си отъ изкуствени залѣгвания и фалшиви аларми отъ страна на заинтересуванитѣ страни.

Така е приблизително сега положението относно лозарското производство отъ една страна и спиртната и пивоварната индустрии — отъ друга страна. Последнитѣ две надаватъ голѣма тревога, изтъкватъ себе си като важенъ факторъ за народното и фискално благосъстояние, изтъкватъ грамадната загуба, която би сполетѣла последнитѣ, ако тѣ загинатъ, и изтъкватъ още на неправилното предпочитание, което се дава на лозарското производство. И тѣ искатъ голѣми облекчения за себе си, напоследѣкъ проявяватъ завидна енергия, за да изтъкнатъ своята полезность и важность за народното стопанство.

Смѣтаме за излишно да прибѣгваме до цифри и статистически данни, за да изтъкнемъ колко важенъ ресоръ отъ националното производство е лозарството, респективно винарството, въ сравнение съ спиртното и бирено производство. И малограмотния много лесно би разбвалъ отъ статистическите сведения колко много лозарството превъзхожда по-

следнитѣ въ всѣко отношение. Дори ако допуснемъ, че то не дава значителни приходи на фиска, то пакъ има своята огромна важность, като средство за препитание на една значителна часть отъ населението ни.

Не ще съмнение, че засилването на индустрията въ една страна увеличава нейното богатство. Въ всички държави се полагатъ особени грижи за създаването и добрия развой на мѣстната индустрия. И у насъ се работи въ това направление и трѣбва още много да се работи. Но не може да се препоръчва поощряването и подпомагането отъ страна на държавата всичко, което носи името индустрия. Последниятъ трѣбва да дава на народното стопанство единъ по-завършенъ видъ, да го направи повъзможность единъ самозадоволяващъ се, или близко до това, организъмъ. Не може, обаче, да се преценява значението на даденъ индустриаленъ отрасълъ, само съ огледъ на това, дали той увеличава богатството на националното стопанство въ неговия общъ, абстрактенъ смисълъ. Едно индустриално предприятие, което съ голѣмия износъ на произведенията си, увеличава активната страна на търговския балансъ на страната, не може само поради това да се таксува като наредополезно. Това е ясно за индустрии, които създаватъ благосъстояние само на нѣколцина — собственицитѣ на предприятието и даватъ препитание на нищожна часть отъ населението. Би било просто противонародна политика тази, която би давала преднина на индустрии, които съсипватъ нѣкой важенъ отрасълъ на народното производство.

Да се създаватъ особени привилегии за спиртната и пивоварна индустри това е равносилно да се обрича на изпитание тази голѣма часть отъ населението, което се препитава съ лозарско производство.

Би ли могло това да бжде оправдано поне отъ гледището на върховнитѣ държавно-стопански интереси? Какво даватъ на последнитѣ споменатитѣ две индустрии? Износъ ли? — Тѣ едва задоволяватъ мѣстната консумация, а и за напредъ това не може да се очеква, при конкуренцията на напредналата западна индустрия. Остава, значи, тѣзи две индустрии да бждатъ разглеждани отъ гледна точка на значението, което иматъ вътре въ границитѣ на народното стопанство. Какво създаватъ тѣ — нѣкакви нови ценности ли,

или средство за препитание на значително число хора? Нито едното, нито другото. Тѣ ангажирватъ материалнитѣ интереси на десетки капиталисти и даватъ работа на стотини работници. И въ замѣна на това, тѣ могатъ да вкаратъ, ако не ги обуздава държаната намѣса, въ мизерия стотина хиляди семейства, които подържатъ живота си отъ трудъ въ лозята.

Отъ незапомнени времена лозарството е било главенъ или единственъ поминѣкъ на значителенъ брой отъ населението ни. Днесъ това му положение не само че е запазено, но постепенно лозарството става все по-важенъ факторъ на родния поминѣкъ. До като всички индустриални предприятия никнатъ за да се намѣри пласментъ на алчния капиталъ и да му се осигури по-голѣма печалба, лозарството е средство за препитание, а не за печалби. Лозарството е една клонка отъ този видъ стопанска дейность, която е била винаги и винаги ще бжде най-любимата и най-сигурна опора на народното сществувание — земледѣлието. Всичко друго трѣбва да се нагласява въ хармония съ последното, да бжде допълнение къмъ него. Условията на нашата страна, а и стопанската традиция, не сж една случайность, за да могатъ безнаказано да се пренебрегватъ. Нашия народъ е привързанъ къмъ земята си, тя го е хранила, тя винаги ще му бжде майка. Индустрията ще играе благотворна роля дотолкова, доколкото не се противоставя на основната тенденция на нашето национално стопанство.

А бирената и спиртна индустрии сж естествени противници на лозарското производство. Тѣ могатъ да сществуваатъ наредъ съ него безъ вреда за него само въ рамките на известни ограничения. Премахнатъ ли се ограниченията, особено ако имъ се дадатъ и изветни привилегии, тогава тѣ въ безогледнитѣ похвати на капитализма ще поставятъ лозарството въ смъртна опасность. Лозарското производство е ограничено отъ природнитѣ условия — то не може да преминава известни граници, производственитѣ разходи не могатъ да намалѣватъ подъ известна граница, то е продуктъ на ржката и природата, а не на неуморимата фабрика и пр. — то лесно може да бжде съсипано отъ некоректната конкуренция. Въ него сж заети хора, които целятъ да осигурятъ своето сществуване — тѣхната целъ е скромна; про-

Производителитѣ на фабрични напитки целятъ по-голямъ дивидентъ на своя капиталъ — тѣхнитѣ апетити сж ненаситни.

Поради това, не може, не трѣбва, държавата да не се намѣсва въ полза на първитѣ. Тя трѣбва да бжде или народна държава и да покровителствува поминъка на населението си, за да бжде стабилна или да стане класова държава и да милѣе за интереситѣ на малцина, съ което ще се обърне въ огнище на остри социални борби.

Искането на спирто и бирофабрикартитѣ за облекчения и облаги, следователно, съвсемъ не е въпросъ отъ частично фискаленъ интересъ, а се докосва до генералнитѣ линии на държавно-стопанската политика. Може фиска да не изгуби много, ако удовлетвори искането на горнитѣ и намали данъчнитѣ имъ и други задължения, но това автоматически би подринало устоитѣ на тѣй важния клонъ отъ народното стопанство, какъвто е лозарството. Защото, както вече изтъкнахме, лозарското производство и фабрицитѣ за фабриченъ спиртъ и за бира сж като дветѣ страни на едни везни — когато едната се дига, другата пада. При днешната крайно стѣснена консумация и въобще економическа ненормалностъ, изключена е възможността за подържане тѣзи везни въ равновесие.

Значението на лозарството за препитание на една тѣй значителна частъ отъ народа ни налага не само обуздаването на опаснитѣ за него индустрии, за които става дума тукъ, но и една ефикасна и широка подкрепа, за да успѣе то да се закрепи и модернизира, та да може вече да прехвърли границитѣ на вътрешния пазаръ. Нужно е не само то да бжде пазено отъ неприятели, но и засилвано, подхранвано, облекчавано, за да може после и то да се отплаща щедро на своята държава.

Въ никой случай не може да бжде оправдано въ една земледѣлска страна покровителство на индустрии, които се противопоставятъ на естественото и здраво мѣстно производство.

Г. К. Червенкоу

Захарьта и лозарството*)

Новото лозарство и изобщо лозарството, е народенъ поминъкъ и има своето оправдание за съществуване отъ народно-стопанско и държавно отношение, защото: 1) е култура, която вирѣе и използа мѣста по южнитѣ склонове на балканитѣ, които съ друга култура не могатъ да се използватъ; 2) задволява една неотмѣнна нужда на населението отъ вино, шира и грозде; 3) дава работа — препитание на маса мъже, жени и деца, които нѣматъ друга работа и 4) носи приходи на държавния бюджетъ и въобще народното стопанство.

Тия четири обекта на лозарството сж измѣстени преди всичко отъ самитѣ лозари и винари и лозарството ни се води въ безпжтица. Криза е и въ скоро време ще настъпи катастрофа.

Първитѣ успѣхи и сравнително добри доходи отъ лозята, следъ последната война, подмѣниха маса граждани, особено по селата, да насаждатъ лозя безъ огледъ на климатическитѣ условия, подборъ на подходящи мѣста и сортове грозда. И въ стремежа си лозята имъ да бждатъ по-близко до селището и главно да даватъ повече плодъ, засаждаха ги въ ниски, равни, силни и даже съ северно изложение мѣста, като изоставяха годнитѣ високи бърда, опредѣлени отъ природата за лозя. На тия мѣста може отлично да вирѣятъ царевича, ечмикъ, жито, даже и люцерна, които срещу злато се изнисатъ на вѣнъ. А виното нѣма и надали ще има износъ и следователно, трѣбва да се произвежда съ огледъ размѣра на консумацията. Това се изпусна изъ предвидъ и лозарьтъ увлеченъ отъ общия повикъ да се засили земледѣлското производство, за да се преодолеятъ общитѣ икономически тяжести и данъци, приложи една висока спекулативна рѣзитба

*) Давайки мѣсто на тази статия, редакцията моли и други компетентни лица да изкажатъ мнението си по този толкова важенъ въпросъ, особено когато предстои разглеждането и приемането отъ Народното събрание на внесеня вече законопроектъ за опазване вината отъ фалшификация и имитация.

Статиятъ трѣбва да бждатъ кратки сбити, безъ излишни предисловия и повторения.

и въ резултатъ получи увеличено производство, но съ голѣмо влошаване на качеството му. Има райони, където получаватъ 1000 — 2000 кгр. грозде на декаръ, но съ 10 — 12% захарь¹⁾. Шири съ 10—12—14% захарь дава вино съ 6—8% спиртъ, което не може да се изнесе на пазаря. Следваше да засилятъ ширата съ цвеклова захарь отъ 6—10% и изнисаха на пазаря вина съ 11 — 12% спиртъ. Ясно е, че въ такива случаи, за да се разрѣди наличната киселина, слагатъ и вода. Това засилване и изобщо каквото и да е засилване съ цвеклена захарь, смело може да се нарече фалшификация, защото то си е гола петиотизация, а по лозарския речникъ се нарича фалшификация. Разликата между откритата петиотизация и тая — прикритата е тази, че при първата водата се взема отъ кладенеца или чешмата, а при втората — отъ почвата чрезъ коренитѣ.

Ще се намѣрятъ кръчмари, а даже и лозари, ржководени отъ личнитѣ си материални интереси или отъ късогледство, които ще подържатъ, че това е засилване, но отъ лозарско-стопанско гледище то е петиотизация, а по-ясно фалшификация, което трѣбва да се забрани.

Най-силниятъ аргументъ на лозаря предъ държавата и обществото за защита е факта, че лозата се засаждатъ и използватъ мѣстата, които не могатъ да се използватъ съ друга култура. Тоя фактъ днесъ не е на лице. Ами превъзходството на виното предъ бирата и спирта нали се състои въ неговата натуралностъ, добито отъ грозде, расло подъ животворящитѣ слънчеви лъчи. Възражаватъ нѣкои, че тогава трѣбвало съ законъ да се опредѣли на кои мѣста може да се засаждатъ лозя. Не е нужно това; щомъ се забрани засилването на ширата съ захарь, то само по себе си ще дойде, като постепенно се напуснатъ нискитѣ мѣста и се отиде по високитѣ.

Имаме вече законопроектъ за опазване вината отъ фалшификация и имитация, внесенъ въ Камарата. Парламентътъ, преди да го направи законъ, иска да чуе мнението на лозаря, кръчмаря, спиртния и бирения фабрикантъ и въобще на обществото. Остава сега, кой най-добре ще осведоми и ще

¹⁾ Такъвъ нисъкъ процентъ на захарь въ мѣстата е съвсемъ рѣдко изключение въ България. Б. Р.

изнасе въпроса, съ огледъ на общия интересъ на народното стопанство и народното здраве.

Народното стопанство иска отъ лозаря да не заема нискитѣ мѣста, годни за други култури, а да засади високитѣ бърда съ лозя, да получи зрѣло и здраво грозде и натурално и добро вино, за да задоволи нуждитѣ отъ вино и грозде у насъ и ако може да изнесе нѣщо. А народното здраве иска отъ лозаря да не обръща нито грамъ цвеклова захаръ въ вино, да продаде зрѣло и здраво грозде за храна и натурално вино за пиене. Лозарьтъ като погледне по-далече въ бъдещето на лозарството, трѣбва тия искания да ги приеме безрезервно и като корегира грѣшкитѣ си, да следва опредѣленъ и сигуренъ пжтъ на развитието и стабилизирането на лозарството и винарството у насъ.

На лозунга на въздържателятъ — едно обществено движение, „спирта и виното е отрова, пълна възбрана“, лозарьтъ ще издигне лозунга: *„спирта е социално зло, но натуралното вино е народно питие, пийте умерено“*. Лозарьтъ възприема и подкрепя приготвлението и употреблението на безалкоолното питие, остава въздържателятъ да популяризира консумацията му. Законопроекта съ малки поправки трѣбва да се защити отъ лозаря, за да се приеме отъ парламента и стане законъ.

Диверсията на питиепродавцитѣ, че тѣ били за закона противъ фалшификацията, но тоя проектъ билъ лошъ и съ драконовски санкции и трѣбвало да се изостави, — трѣбва да се демаскира, а тѣ ако сж искрени, да дадатъ добрия си проектъ и тогава ще имъ се отговори.

Тукъ му е мѣстото лозарьтъ да заяви ясно и открито, че той е не само противъ петиотизацията и др. подправки, а е и противъ всѣкакво засилване на ширата съ захаръ.

Зная, че особено северо-българскитѣ лозари ще се поколебаятъ, а нѣкои даже ще се обявятъ противъ подобна забрана. И ще искатъ да се допусне при известни неблагоприятни години да се разрешава засилване поне съ 2% захаръ. Това на пръвъ погледъ е невинно и приемливо, но то ще бжде една врата, презъ която ще минаватъ не само тия, които ще засилватъ, а всички, които биха пожелали да правятъ петиотъ. Анализата може съ положителностъ да каже има ли въ дадено вино прибавено цвеклова захаръ или не, но

съ същата положителностъ не може да опредѣли какъвъ е % на вложената захарь. Лозарството днесъ е единъ болникъ съ заразна ржка, която, ако не се отрѣже до дѣно, ще се зарази цѣлото тѣло.

Които иматъ лозя въ нискитѣ мѣста, ще се приспособятъ къмъ нова, ниска рѣзитба и като получатъ по-малко плодъ, 500 — 600 кгр. на декарь, ще иматъ захарь 18—20%. Може да се допусне засилванетоъ съ сгжстена мжсть чрезъ „Вакумъ апарати — казани“ или даже съ чистъ виненъ спиртъ. А най-сетне нека такива лозари постепенно напуснатъ тия мѣста и излѣзатъ по баиритѣ, които отдавна ги очакватъ.

Така разрешенъ въпроса въ закона съ захарьта, ще се получава вино само отъ грозде и веднага ще се намали количеството му съ 30 — 40% и ще имаме правилно търсене, добри цени и стабилно винарство. Консумацията, ако не се засили, най-малкото, при гаранцията за натурално вино, ще се затвърди.

Ще имаме действително типови вина по райони, съ особенитѣ си характерни качества. Ще имаме плодородни и неплодородни години и ще има смисълъ при първитѣ да се правятъ запаси за другитѣ. А сега, когато има грозде, нѣма цена, а когато нѣма грозде пакъ нѣма цена, защото има захарь, която въ всѣко време конкурира гроздовата захарь.

Изобщо, ще се създаде едно опредѣлено и стабилно винарство, което немедленно ще се индустриализира, било чрезъ кооперацията, било чрезъ частния капиталъ.

Ето защо лозарьтъ трѣбва да прогони отъ производството си цвекловата захарь, като врагъ на лозата и виното. Тогава съ право може да поведе борба, подкрепенъ и отъ гражданството, да се забрани производството на спиртъ и бира отъ храни. Ако е въпросъ за меласата отъ захарнитѣ фабрики, тя може да се изнесе или ако се прави спиртъ, то да бѣде само за гориво. До като се създадатъ сушилни и др. за преработване на сливитѣ въ сушени и мармелади, останкитѣ на гроздето — пращинитѣ — да се преработватъ на спиртъ 95% за коняци и медицински цели.

Подобно искане ще бѣде подкрепено отъ цѣлото гражданство, за да се стабилизира лозарството и винарството — поминъци на 400 — 500,000 хора.

Държавата може отъ подобна промѣна да промѣни и

цифритъ на приходитъ въ бюджета си, но въ замѣна на това ще подобри прихода на народното стопанство, което е основата на държавата.

Не е достатъчно само да се приеме закона, а да се приложи Той ще се приложи само при контролата на просвѣтениа и организиранъ лозаръ.

Ето защо, лозаритъ трѣбва до единъ да влѣзатъ въ мѣстнитъ си дружества и чрезъ тѣхъ въ Лозарския сѣюзъ, за да понесатъ собственото си дѣло на своитъ плещи до пълна победа.

Повтарямъ, лозаря-работникъ трѣбва да се бори не само противъ петиотизацията и др. фалшификации, но и противъ всѣкакво подсилване съ цвеклова захаръ

В. П. Мариновъ

Нашитъ сортове грозда и нашитъ вина ¹⁾

2) Какво е положението днесъ, следъ 30 години отъ началото на възобновлението?

Филоксерата се появи и почна упостошенията си отъ Видинския край съ посока къмъ изтокъ. Мина известно време, почна възобновлението на лозята. Първоначално се внесоха доста присадени лозя отъ Франция, а едновременно съ това почнаха и у насъ да ги приготвяляватъ. Пепиниериститъ присаждаха такива сортове грозде, каквото можаха да намѣрятъ, а най-вече отъ най-разпространенитъ на всѣкжде Гъмза, Памидъ Романка, Мискетъ и др. По една щастлива случайност, горнитъ сортове, както и почти всички други, съ изключение на Мавруда и Шевката, се показаха добри присадници съ американскитъ подложки, т. е. даватъ добъръ % и добри спойки. Понеже пепиниериститъ най-напредъ бѣха въ Сев. България, въ заразенитъ западни райни, често пжти бѣха принудени, било по липса на добъръ материалъ за целта изъ пропадающитъ вече филоксерни лозя, било както се случваше често пжти да измръзватъ мѣстнитъ лозя (калемитъ) да си доставятъ присадници отъ разни мѣста отъ Южна България и отъ Варна и отъ всѣкжде, кждѣто чу-

¹⁾ Продължение отъ кн. 2.

яха че има добри сортове, които повече пжти излизаха не автентични, то въ резултатъ на това положение се получи една невъобразима смѣсица отъ лозята, особено по-рано възобновенитѣ. Лозаритѣ садѣха не такова грозде, каквото желяеха, но каквото намираха, или пѣкъ купятъ лози за единъ опредѣленъ сортъ, тѣ излизатъ съвсемъ други.

Въпреки това разнообразие на сортоветѣ, разгледани възобновенитѣ лозя въ своята цѣлостъ, може ясно да се забелѣжи, че главнитѣ сортове които сж давали физиономията на нашитѣ вина — Гъмзата и Памида сж запазили положението си въ своитѣ стари мѣста. Може би, Гъмзата въ Сев. България да не е въ онази пропорция както по-рано, защото се завѣдиха и други сортове покрай нея, които по-рано не сжществуваха, но пакъ тя е, която дава характера на виното въ своя районъ. Памида, обаче, може да се счита че се е увеличилъ въ Юж. България за смѣтка на Мавруда, съставлява 70% отъ лозята. Много отъ склоноветѣ и баиритѣ по политѣ на Родопитѣ и другаде, които по-рано бѣха заети отъ Памидъ, сега стоятъ пусти. Разбира се че това сравнение трѣбва да се вземе като относително, до като достигнемъ онова пространство лозя, каквото е било по-рано; но личи тенденцията на лозаритѣ да подържатъ тези два сорта, даже и Мавруда, който напоследѣкъ почва да се засажда и предпочита, поради ценнитѣ си качества, които притежава, така че следъ време и той да заеме своето си мѣсто.

Отъ бѣлитѣ грозда Димята, който се развѣждаше по-рано само въ Варна, зима едно широко разпространение въ цѣлата страна, защото отива добре съ всички америк. подложки, дава редовно и изобилно плодородие, служи и за вино и като десертъ. гроздето му е здраво и трайно и дава много хубаво бѣло вино. Романката иде на второ мѣсто и следъ това Кокорко, Бѣлъ Марешъ Бѣла Япладжа и Бѣла Дебеда. Добре е да се развѣдятъ въ нѣкои райони, гдето щеправятъ бѣли вина въ по-голѣмъ размеръ Шаслата и Бѣлия Мискетъ, които ще имъ предадатъ приятностъ и арома.

3) Какво направление трѣбва да се следи за въ бждаще?

Пжтътъ ни е начертанъ отъ миналото, че нѣма какво ново да създаваме; може само известна корекция и подо-

брения да направимъ, за да се добие по-добъръ резултатъ. Трѣбва въ бждащитѣ насаждения да се намалатъ сортоветѣ, като се локализируютъ по отдѣлнитѣ райони и мѣстности. Маже ли да се добиватъ еднообразни и типични вина когато въ всѣки районъ се отгледватъ по 10—15 сорта и повече и всички влизатъ въ виното? Какъ въ напредналитѣ винарски въ лозарски страни области съ стотина хиляди декари и милиони (Еро 1.890 мил., Бордо 1.318 мил., Гаръ 760 хил., Воклюзъ 300 х. и пр.) се задоволяватъ съ 4—5 сорта черни и 2—3 бѣли, а нѣкъде и по-малко, а у насъ това да не не може? — И тамъ има мѣста, останали назадъ въ винарско отношение, където отгледватъ множество сортове, но и тамъ това се осжда и стремлението е да се намалатъ.

Макаръ да има причини, които пречатъ да се постигне напълно тези цель при днешното лозарство, но веднѣжъ съществува ли съзнанието у лозаритѣ, че това е полезно и необходимо даже, лесно може мъчнотиитѣ да се преодолеятъ. При старото лозарство всѣки, който иска да сади отъ нѣкой сортъ, още до като не е обрано лозето, оставя белѣзи на главината, за да бжде сигуръ. Тази разумна практика днесъ може да се приложи само отъ тези лозари, които сами приготвяватъ лозитѣ си за посаждане. По-големата частъ, обаче, се снабдяватъ съ присадени лози отъ пазаря и остава всичко на добросъвестността на продавача. Трѣбва, обаче, да се признае, че пепиниериститѣ сега сортиратъ по-добре лозитѣ си, което е константирано и при изложбата миналата година въ Сливенъ, 7—8% примѣсъ може да се търпи, но при личнитѣ и познаваеми сортове, може и него да нѣма. Нека пепиниериститѣ се проникнатъ отъ съзнанието за важността на този въпросъ и сортиратъ добри присадници, когато не сж сигуръ, да ги отбелѣзватъ на грозде. Каквото е нужно, всичко трѣбва да се направи, но бждащитѣ лозя да бждатъ строго сортирани, да се отгледватъ въ всѣки районъ ограничено число сортове, което ще ни доведе да получаваме вина съ известни и установени качества и характеръ.

Нашитѣ винени сортове притежаватъ едно ценно преимущество, което заслужава да отбележимъ: тѣ сж едновременно и достатъчно родовити и доброкачествени. Това позволява да се получава много вино и хубаво, А отгледвани

нѣкои отъ тѣхъ при по-специални условия, приготвено виното рационално, отгледвано и съхранявано по модерната наука и техника, тѣ могатъ да ни дадатъ вина още по-високо-качествени и ценни.

Като имаме предъ видъ расположението на сортовитѣ грозда въ нашата страна, което описахме по-горе и тѣхното разпространение както се желае за напредъ, ние ще се опитаме да представимъ една картина на виненото производство въ бждаще, — какво може или какво трѣбва да бжде.

Най-напредъ въ района на Гъмзата ще се добиватъ вина отъ този сортъ самостоятелно или смѣсени въ известна пропорция съ други сортове. Гъмзата е единъ отъ рѣдкитѣ сортове, който съдържа всички елементи, за да даде самъ едно вино хубаво и трайно, което когато се остави на съхранение заедно съ възрастѣта райвива качествата си и става още по-хубаво. Препоръчително би било да се произвеждатъ такива вина колкото е възможно въ по-голѣмо количество както за текуща консумация, така и за запазване и поставяне въ бутилки. Гъмзата, обаче, притежава единъ недостатъкъ който трѣбва да се вземе подъ внимание отъ всѣки стопанинъ когато ще го засажда. Когато се случи времето да е дъждовно преди и по гроздоберъ, тя много лесно се пука и загнива, напада се отъ плесени и често пжти всичкото грозде или една голѣма или по-малка частъ, споредъ размѣра и траянието на дъждоветѣ, пропада или се разваля. По тази причина нѣкои пжти, ако има само Гъмза лозарьтъ може да остане съвсемъ безъ грозде. Не само отъ дъжда, но и отъ голѣма суша и топлина тя се пука, а частъ отъ гроздето се губи, но това е, обаче, по-малка загуба и понеже тя ражда много, не се забелѣзва. Може да се каже, че всѣка пета година, една реколта на Гъмзата се коипрометира отъ дъждоветѣ. Въ Ловечъ, въ единъ периодъ отъ 20—23 години всичко 4 или 5 пжти Гъмзата пострада и то въ къси промеждутъци отъ 1902 до 1910, най-силно презъ 1904 и 1910 когато загубата беше 90%; но отъ 1910 год. насамъ цѣли 15 години такова нѣщо не се случи¹⁾. Но въ всѣки случай това кара лозаритѣ да бждатъ осторожни при засаждането на Гъмзата и въ такъвъ случай нейното мѣсто трѣбва

1) Съ исклучение презъ 1918 год. когато имаме повреди.

да бжде запълнено съ други сортове, които да ни гарантиратъ отъ изненада. Тъзи сортове трѣбва да бждатъ устойчиви на дъждоветъ и по ренкъ черни, за да се спази характеристикната боя на гъмзовото вино; за тази целъ могатъ да се употрѣбятъ Зарчина или Шевката.

Идеалното, което трѣбва да искаме отъ Гъмзовия районъ, то е чистото гъмзово вино, получено само отъ нея или съ единъ малкъкъ примесъ 10—20% отъ нѣкое бѣло грозде, за да имаме вано което да ни наподобява на прочутото Бургундско въ Франция получавано отъ Пино ноаръ, ако не отъ цѣлия районъ, то отъ нѣкои реномирани центрове, като Плѣвенъ, Ловечъ, Сухиндолъ, Лѣсковецъ и др. Смѣсена Гъмзата съ други сортове безразборно, каквито имаме сега, тя пкъкъ ни дава едно хубаво вино, въ което ясно испъкватъ нейнитѣ качества и понеже къмъ нея притурятъ и другитѣ черни сортове каквито се намиратъ, то почти въ всичко червено вино, което излиза въ изобилие въ Сев. България, тя съставлява преобладающия сортъ.

Въ района на Памида въ Южна България ще имаме виното на сорта, самостоятелно или въ смѣсъ съ други, като Мискетя или Мавруда както е било по рано, или съ нѣкой другъ, за да му се придаде киселината, която му липсва; вино познато на всички съ своя ясночервенъ или розавъ ренкъ, съ своя деликатенъ и приятенъ вкусъ. То ще служи повечето за текуща консумация, защото получено само отъ Памидъ, не може да трае, лесно се разваля; но това ни се чини че не е абсолютно, а считаме че въ смѣсъ съ други сортове, па и чисто при добро отгледвание и съхранение то може да се запази за дълго време. Така щото и отъ него въ нѣкои мѣста при по спациални условия може да се добива по-висококачествено вино за бутилки; голѣмото количество, обаче, ще отива за текуща консумация презъ годината.

Района на Мавруда, който следва непосредствено до Памида по равнинитѣ, днесъ е пустъ или частъ отъ него завзтъ отъ всевъзможни други сортове. Останалитѣ още тукътамъ стари Маврудови лозя и малкото присадени въ Станимака, Чирпанъ и селата по политѣ на Родопитѣ ни напомнятъ още за миналата слава на този забелжителенъ сортъ и неговото прочуто черно и гжсто вино, което едно време

презъ острата филоксерна криза въ Франция се е изнасяло въ тази страна. Понеже Мавруда се указа мъченъ присадникъ, т. е не дава $\%$ и хубави лози, пепиниериститѣ не го присаждатъ и лозаритѣ нѣма отъ гдето да си го доставятъ. Но тъй, като неговото вино се дири и цени въ търговията, въ последно време сж почнали да го засаждатъ макаръ въ ограниченъ размѣръ още поради липса на достатъченъ материалъ. Нѣкои лозари пепиниеристи намиратъ, че когато присаденитѣ съ Маврудъ американски подложки не се отпаяватъ, а се поставятъ направо въ укоренилището, се получавало 40—50% прихванати лози съ добри стойки.

Когато Мавруда заема своето мѣсто въ размѣръ какъвто по-рано, ний ще имаме вече третия главенъ типъ вино „Маврудово“ известно съ своята черна боя, гжстота и тръпчивъ вкусъ, което въ търговията се дири много, згщото служи за поправка на по-слаби вина, и се употребява и за прека консумация. Като вино за съхранение то стои на първо мѣсто, заедно съ възрастята развива своитѣ качества и остава съ години запазено. Може да се добива само отъ единъ сортъ, но често пжти се смѣсва съ Памидъ или друго грозде за да стане то приятно за пиене.

Извънъ тѣзи три главни винарски райони: Гъмзовия, Памидовия и Маврудовия, които ще ни даватъ едно голѣмо количество вино винаги доброкачествено за една широка консумация, между масата, ние ще очакваме да се добиватъ по-специални и ценни вина отъ известни центрове на тези райони, запазени въ бутилки, които да задоволятъ по-претенциознитѣ пиячи, по-охолнитѣ хора или така да се каже аристокрацията съ по-развитъ вкусъ и претенции, и които заедно съ други специални и класирани вина отъ други райони на първо мѣсто ще бждатъ предметъ на износъ, ако то единъ день се осжществи. Но ние имаме и други по малки и ограничени райони, които могатъ да изкарватъ, както сж изкарвали нѣкои отъ тѣхъ — хубави типични вина ползуващи се съ известность въ онова време. Въ Сев. България напр. Вратца съ своитѣ тънки и приятни вина отъ Памидъ и Мискетъ, Шуменско, Преславско и др, въ онези мѣста и Варна съ своитѣ червени и бѣли вина и пелини, която сега се ориентира, както ни съобщава едно компетентно лице, къмъ развъждане на бѣлитѣ грозда. Въ Южна България.

Сливенско и Ямболско съ специални вина отъ Шевка и Памида, Карнобатско съ бѣли вина и Дупница съ Памидово вино

Могатъ ли, обаче, нашитѣ дребни лозари съ своето производство отъ 3—4 или 5000 литра вино, съ своитѣ мизерни изби и съ една първобитна техника да произвеждатъ желаемитѣ типични вина, които да бждагъ предметъ на обмѣна и да се харесатъ на консуматоритѣ, даже при едно идеално сортиране на гроздата? — Въ голѣмитѣ западни лозарски страни, като Франция, Италия и Испания има едри собственици на лозя, не по стотини, а съ по нѣколко хиляди декари; тѣ могатъ да си насаждатъ избрани сортове, да инсталиратъ модерни изби съ всичкитѣ приспособления и да произвеждатъ типични вина, на които да създадѣтъ реноме и намѣрятъ пазаръ. Но и тамъ голѣмото болшинство на лозаритѣ тж сравнително дребни и при всичко че прилагатъ модерни методи и по-усъвършенствуванa техника, пакъ този начинъ на винарструване се осжда като не рационаленъ за днешно време.

Само при едно масово производство въ специални изби, гдето при едно изобилие на сортове както е сега, могатъ гроздата да се сортиратъ и приготвятъ съответстващитѣ вина и приложатъ модерни методи и технически усъвършенствование, могатъ да се добиятъ въ голѣмо количество, еднообразни и типични вина. Този начинъ, обаче, въ ржцетѣ на частни лица и капиталисти, не е въ интересъ на лозаритѣ, защото ще бжде експлоатиранъ тѣхния трудъ. Остава единственото спасително средство — кооперативното производство, при което интереситѣ на лозаритѣ се запазватъ и което трѣбва да се насърдчи съ всички възможни средства.

Н. Д. Петковъ

Предпазване на лозитѣ отъ пролетнитѣ слани, споредъ L. D.

Ранната топлина и яснитѣ слънчеви дни предизвикватъ преждевременното развитие на лозата, особенно въ изложениѣ на югъ мѣста и, ако следъ това се образуватъ слани, бждащата реколта ще бжде компрометирана.

Безъ съмнение, една подобна случка ще укаже благоприятно влияние върху цената на виното, но пострадалитѣ лозари нѣма да извлѣкатъ отъ това никаква полза. Пролѣтнитѣ слани увреждатъ мнозина отъ лозаритѣ, особено ония, лозята на които се намиратъ по-нискитѣ мѣста или въ съседство на рекитѣ, затова ще опиша начинитѣ за предпазването отъ тия слани.

Преди всичко трѣбва да се каже, че не бива да се прави нищо, което би предизвикало или усилило пролѣтнитѣ слани.

Отъ наблюдения се знае, че лозята, на които земята е разработена наскоро преди сланата, се осланватъ по-лесно отъ другитѣ лозя; даже се случва, че сланата указво вредното си влияние до самия предѣлъ на разработената земя. Това се дължи на обстоятелството, че разработената земя има по-голъма повърхностъ отъ неработената, вследствие на което тя се изстудява по-скоро при лжчеотпускането и то толкова повече, колкото повърхността ѝ е по-голъма.

Отъ наблюдения сжщо се знае, че затрѣвѣлитѣ лозя повече се осланватъ отъ чиститѣ лозя, защото плѣвелитѣ усилватъ вредното действие на сланата. По тоя случай пъкъ не бива да се отлага разработването на земята въ лозята.

За да се избѣгнатъ неудобствата отъ разработването и втрѣвясването на земята въ лозята, трѣбва, следъ орането или копането, земята да се притѣпче чрезъ прекарване на достатъчно тежъкъ валякъ още въ сжщия день на орането или копането.

Това казано, ще изброя самитѣ средства противъ въпроснитѣ слани. Тѣ сж:

1. Късната рѣзитба. Това средство малко се използва въ голѣмитѣ лозя, защото тамъ не може да се чака преминаването на пролѣтнитѣ слани, та тогава да се рѣже.

2. Напрѣскването на лози съ 50% разтворъ отъ зеленъ камъкъ (жельзень сулфатъ), подкиселенъ 1% сѣрна киселина или само съ разредена сѣрна киселина съ 90% вода. Съ това прѣскане се забавя развитието на лозитѣ съ около 8--12 дена споредъ климатическитѣ условия и годината. Но когато лозитѣ се развиятъ рано, 8—10 дена не сж достатъчни за избѣгване опасността отъ пролѣтнитѣ слани, за-

щото самата опасностъ отъ тия слани трае цѣлъ месецъ, па даже и повече.

3. Напрашване на лѣтораститѣ съ гипсъ или съ ситна варь. Когато температурата не е по-ниска отъ — 3⁰, тогава лозитѣ могатъ да се предпазатъ отъ вредното действие на сланата чрезъ напрашване на лѣтораститѣ имъ съ гипсъ или ситна варь, което трѣбва да се повтаря, щомъ вѣтъра или дъжда свали отъ тѣхъ праха. вмѣсто гипсъ и варь, нѣкои лозари употребяватъ смѣсъ отъ 2 части пепель и 1 часть сѣра, а други чистъ талкъ или размѣсенъ съ сѣра.

4. Напрѣскване лозитѣ съ вода преди изгреването на слънцето дава така сжщо добри резултати, но това средство е приложимо само за малкитѣ лозя.

5. Покриването на лозята съ димъ е най-разпространеното средство противъ пролѣтнитѣ слани, но то дава добри резултати само тогава, когато времето е тихо и температурата не е по-ниска отъ — 3⁰. При по-силенъ мразъ и въ вѣтровито време димътъ не може да предпази лозитѣ отъ повреждане. За задимяването на лозята се ископаватъ огнища около тѣхъ на 10—15 м., а вжтре въ тѣхъ на 40—50 м. едно отъ друго, върху които се натрупва прѣчки отъ лози или дървета, слама и пр., порѣсени съ малко катранъ и покрити отгоре съ прѣстъ около 10 см. Тия огнища, следъ подпалването имъ, произвеждатъ много димъ, който, като остане надъ лозето, пречи за образуването на сланитѣ сжщо така, както облацитѣ. Нѣкои лозари си служатъ съ подвижни тучени огнища, въ които се горятъ нечисти смоли или зифтъ размѣсени съ разни горителни материали. Подвижнитѣ огнища сж за предпочитане предъ неподвижнитѣ, защото при изгреване на слънцето, обикновено се явява вѣтъръ, та положението на огнищата трѣбва да се измѣни. Лозаритѣ въ Колмаръ (Алзасъ) си служатъ при задимяването на лозята съ подвижни желѣзни вагонетки, теглени отъ по единъ работникъ, въ които се поставя по 2 кофи катранъ и по малко слама за подпалване.

Огньоветѣ трѣбва да се запалватъ преди да почне образуването на сланата и да се поддържатъ до 6¹/₂ часа сутринята. Въ отсъствието на предвестителенъ термометъръ, трѣбва да се констатира температурата съ алкохоленъ термометъръ, поставенъ въ лозето на височина на лѣтораститѣ.

Като се държи смѣтка за бързината, съ която се понижава температурата при изгреване на слънцето и която е 1—2° на часъ, както и за нужното време за запалването на огнищата, може да се препоръча огнищата да се запалятъ когато температурата е 1—2° надъ 0°. Огньоветъ да се поддържатъ до като температурата се покачи надъ 0°, следъ изгреване на слънцето. Въ ясни и тихи нощи съ руса месечина огнищата се палятъ обикновенно въ 3 часа сутринята.

Десертнитъ сортове, на които гроздето се продава скъпо, се предпазватъ отъ пролѣтнитъ слани съ различни покривки, които сж мжно приложими за голѣмитъ пространства. Въ Томери при Фонтенебло (Франция) стенитъ, покрай които е посадена Шоселата, сж снабдени съ желѣзни навети и стѣкла, които предпазватъ лозитъ не само отъ слана но и отъ градъ и дъждъ. Въ Департамента Саонъ и Лоаръ (Франция) за предпазване отъ сланата на десертнитъ лози въ кордонна форма се употребяватъ поясони (сламени розки), поставени надъ оптегнати телове по редоветъ на лозитъ. Въмѣсто поясони въ нѣкои лозарски центрове на десертни грозда употребяватъ кеневиръ, който се изопва и събира, както транспирантитъ на прозорцитъ, обаче той не може да предпази лозитъ когато температурата е по-ниска отъ — 3° (сламенитъ покривки ги предпазватъ при — 5°). Въ Рейнъ при Тулонъ нѣкои лозари употребяватъ дѣсчени покривки въ форма на самаръ, съ цель да предпазятъ лозитъ не само отъ сланитъ, но и отъ есеннитъ дъждове.

(Извлечение отъ Progrès agricole et viticole).

София, 25 мартъ 1926 год.

Н. Дечевъ

За рѣзитбата на лозата

Рѣзитбата е операция, която ежегодно се извършва върху лозата. Поради деликатността и решающето ѝ значение за живота и плодородността на самата лоза, тя трѣбва да се владѣе добре отъ всѣки лозаръ. Ето защо, намирамъ за нужно да изложа най-важнитъ положения и принципи, които я засегатъ.

Цельта, която се преследва съ рѣзитбата, е да се застави лозата при условията, срѣдъ които е оставена да вирѣе, да дава редовно, умѣрено количество и доброкачественъ плодъ. Оставена непорѣзана, лозата расте на произволъ — удължава се и разклонява твърде много. Въ този случай лозата дава плодъ не по силата си, не може да го изхрани и вследствие на това той оставя дребенъ и слабозахаренъ — въобще недоброкачественъ и за нищо негоденъ.

Отъ казаното явствува, че рѣзитбата е средство въ ржцетѣ на човѣка, съ което той може да използва най-добре силата на лозата въ плодъ вмѣсто въ прѣтъ. За да се постигне това, обаче, нужно е, щото рѣзитбата да става възъ основа на общо приети правила, които почиватъ върху условия, диктувани отъ живота и наклонността на лозата. Тези условия сж следнитѣ:

1. Всичкитѣ видими пжпки на лозата не сж плодни. Причината за това е състоянието на времето, презъ което сж се образували. Ако то е било благоприятно, пжпкитѣ сж се образували правилно и свитото въ тѣхъ бждаще ластарче е съ реса; ако времето пъкъ е било неблагоприятно, пжпкитѣ пакъ се образуватъ, само че зародиштѣ е безъ реса — такава пжпка е неплодна.

Счита се, че времето е благоприятно, когато днитѣ сж ясни и лозата се ползва съ изобилно количество слънчеви лжчи, топлината е по-висока, а влагата въ почвата и въздуха не е голѣма. Тѣй че, колкото времето е по-благоприятно, толкова повече и по-едри реси ще покажатъ ластаритѣ, покарали отъ образувалитѣ се презъ такова време пжпки. Единъ пжтъ образувана пжпката съ реса, каквото и да бжде времето въ последствие, то не може да ѝ повлияе.

При нашитѣ климатически и почвени условия най-долнитѣ пжпки се образуватъ презъ м. май, срѣднитѣ — презъ юний, а горнитѣ — презъ юлий и августъ. Сравнимъ ли времето презъ казанитѣ месеци, ще видимъ, че най-много ясни, светли и топли дни има презъ юний, юлий и августъ; влагата презъ тези месеци е сравнително по умѣрена, отъ колкото презъ май. И за това, образувалитѣ се презъ юний и юлий пжпки, сж по-плодни отъ тѣзи презъ май.

Отъ всичко това излиза, че количеството на ресата за-

виси отъ състоянието на времето презъ пролѣтѣта и лѣтото предната година.

Ето защо, рѣзачѣтъ трѣбва да знае, какво е било времето презъ пролѣтѣта и лѣтото предната година при образуването на пжпкитѣ, та въ зависимостъ отъ това да рѣже по-ниско или по-високо. Така, ако времето презъ май предната година е било неблагоприятно, рѣзитбата ще се извърши по-високо и обратно — хубаво ли е било времето презъ май — по-ниско.

2. Развитието на лозата започва отъ връхнитѣ пжпки на прѣчкитѣ и слиза постепенно надолу. Основнитѣ пжпки никакъ не се развиватъ, или съвършено слабо и то доста късно. Тази наклонностъ, обаче, съ рѣзитбата се премахва, като се заставятъ да покаратъ тези пжпки, които намъ сж потрѣбни за плодъ. Изкаралитѣ отъ така ограниченитѣ пжпки филизи израстватъ много по силно отъ тия на не рѣзанитѣ лози. Тѣй се обяснава силното растене на порѣзанитѣ лозя.

3. Соковетѣ, оставени безприпятствено да се движатъ по частитѣ на лозата, се изразходватъ за лѣтораста и обратно, попречи ли се на сжщитѣ, усилва се плодородието. Това се постига съ рѣзитбата, съ усукване на прѣчката, съ превиването ѝ отъ вертикално къмъ хоризонтално положение и пр. Тѣзи препятствия пречатъ за правилното и силно циркулиране на соковетѣ, а това спомага последнитѣ да се използватъ въ плодъ, а не въ прѣтъ.

Правятъ ли се, обаче, съ рѣзитбата голѣми рани, тѣ ставатъ вече опасни за лозата.

Отъ казаното до тукъ излиза, че рѣзитбата е необходима за плодородността и за образуване формата на лозата, въпреки, че тя действува противъ нейната природа. Ето защо, лозарѣтъ е билъ принуденъ още отъ най-стари времена да възприеме рѣзитбата като важенъ регулаторъ за плодородието на лозата.

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ

Популярната банка въ гр. Лѣсковецъ е отпуснала на Съюза на българскитѣ лозари 1000 лв. помощъ за подетата борба противъ нареждането на финансовото министерство да не може да се изварява ракия отъ джибри и вино надъ 55 градуса и евентуалното намаляване акциза на бирата и увеличаване този на виното.

* * *

Намѣренията и досегашнитѣ разпоредби на финансовата власть да влоши и тъй крайно критическото положение на българското лозарство е накарало лозаритѣ въ цѣла България да издигнатъ своя мощенъ протестъ противъ посегателството върху поминъка имъ.

Въ повечето отъ лозарскитѣ центрове сж станали многолюдни протестационни събрания. До сега въ Съюза сж постъпили резолюциитѣ на събранията, станли презъ последнитѣ дни на изтеклия м. мартъ въ следнитѣ мѣста :

Плѣвень, Созополъ, Севлиево, Преславъ, Анхиало, Гор. Студена, Смедово, Царь Аспарухово, Кирилово (Преславско), Стражица, Станимака, Сухиндолъ, Варна, Крамолинъ, Карасинъ, Ломъ, Сергювецъ, Гор.-Орѣховица, Ст.-Загора, Чирпанъ, Церова-Кория, Михалци, Полекраище, Попово, Дѣскотъ, Лесичери, Ресенъ, Бургасъ, Лѣсковецъ, Разградъ, Луковитъ, Ловечъ, Самоводени, Хотница, Левски, Дебелцово, Бѣла-Черква, Бирево, Дерелий, Букрово, Кършево, Върбовка, Гжбене, Дамяново, Шумата, Кръвеникъ, Плѣв окржж. съветъ.

Въ взетитѣ резолюции се протестира най-енергично противъ ограничаването да се изваряватъ джибритѣ и виното въ ракия по силни отъ 55 градуса и евентуалното увеличаване акциза на виното и намаляване това на бирата и спирта.

* * *

Въ нѣкои отъ ежедневниитѣ вестници се появи съобщение, какво нито въ Министерството на финансиитѣ, нито въ Министерския съветъ е билъ повдиганъ въпроса за намаляване акциза на бирата и спирта. Фактъ е, обаче, че сдружението на пивоваритѣ и това на спиртоваритѣ сж подали изложения въ такъвъ смисълъ, че тия изложения се пазиха въ финансовото мини-

стерство въ голъма тайна, че Финансовиятъ министъръ, споредъ „Търговско-промишленъ гласъ“ се е отнесълъ твърде съчувствено къмъ исканията на пивовари и спиртовари, което и до сега не е опровергано и най-после, че именно вследствие на това искане излъзе известното административно нареждане на финансовото министерство под № 5926 отъ 27 мартъ т. г.

Поради това, налага се лозаритѣ да не отдаватъ значение на въпросното съобщение, а да продължатъ своитѣ протести и да бждатъ винаги на щрекъ.

* * *

Г. Ст. Станевъ отъ с. Михалци, опредѣленъ отъ управителния съветъ на Съюза за агитаторъ, на 22 мартъ е свикалъ протестно събрание въ селото си. На 31 с. м, заедно съ касиеръ-дѣловодителя на Михалското лозарско д-во — Г. А. Ваневъ обходилъ селата: Мусина, Голъмо Яларе Ибричево, Дичинъ и Лесичери, дето сж опредѣлени комисии за образуване на лозарски дружества. За 6 априлъ било опредѣлено да се свика въ с. Павликени околийско събрание за организация на лозаритѣ и пропаганда целитѣ на Съюза. Сжщиятъ въ обиколката си е записалъ 24 абонати на „Лозарски прегледъ“.

ХРОНИКА

Лозарското д-во въ Плѣвенъ въ едно отъ заседанията си е взело решение да иска въ бждащия законъ за опазване вината отъ фалшивициация и имитация да се забрани подсилване на виното съ захарь.

Т. Пазарджишка лозарска винарска кооперация — „Т. Па-

зарджишки памидъ“ — е решила да основе още тази година образцова винарска изба.

Опити съ специалитети противъ пероноспората ще бждатъ извършени тази година въ лозето на Земледѣлското училище Образцовъ чифликъ опитната станция въ Плѣвенъ, разсадника Ломъ и Варна и пр.